

en Dag længere inden for de socialistiske Rækker. Der er ingen, der fører et saadant Tyranni over Medlemmer og Anskuelse som netop det Parti. Man ser saaledes, at Arbejderne enten ikke ville eller maaske ikke maa arbejde sammen med dem, der ikke staa i samme Forening som de. Er det Frihed? Jeg kan ikke se, hvorledes det skal forenes med Frihed. Det passer ikke.

Det ærede Medlem ser med alt for københavnske Øjne paa hele dette Forhold. Han sagde forleden Dag under Forhandlingen om Bevillingen til Kirken, at Arbejderne gik ikke i Kirke, og derfor skulde vi ikke bygge Kirker. Hvis det ærede Medlem kendte lidt til Forholdene paa Landet, vilde han se, at de, der fyldte baade Kirker og Forsamlingshuse, baade i den ene og den anden kristelige Rétning, er Folk, som nærmest maa regnes til Arbejderne og har samme Kaar som de. Det er ikke særlig de rige og velhavende, der benytte Kirker og Forsamlingshuse. Det er nok muligt, at den socialistiske Presse, der jo spredes hyr Dag ud over Landet, har bevirket, at en Del af Arbejderne ikke længere gaa i Kirke. Derfor kan jeg godt forstaa, at de ser med Længsel efter den Dag, da de kunde faa Indflydelse paa vore Landarbejdere og faa dem til at staa i samme Række. Jeg tror de Herrer ville komme til at vente længe, før de naa saa vidt med dem. En af dem har selv sagt, at den Mand er ikke født, der formaar at samle Landarbejderne under den socialistiske Fane. Jeg tror heller aldrig, han nogensinde vil findes. Ude paa Landet ere de mere fornuftige, end de Herrer tror. De mene ikke ude paa Landet, heller ikke alle de, der staa i de socialistiske Foreninger, at det skulde være mere nødvendigt at støtte Theatre og Varieteer og hvad dertil hører, frem for at bygge Kirker og støtte Kristendommens Udbredelse her i Landet.

Jeg vil derfor, skønt jeg selvfølgelig finder det unødvendigt, anbefale at stemme for det Forslag, som hele Udvalget med Undtagelse af det ærede Medlem har stillet til Tinget. Det er ikke, som det ærede Medlem har sagt, en direkte Gave til Indremission, det er en Støtte til det Arbejde, der er taget op, for at aabne Soldaterne et Hjem, hvor de kunne komme under rigtig og god Paavirkning i Stedet for den meget daarligere, der møder dem rundt omkring her i den store By. Og Forholdene ere saaledes, at de kunne være tjent med det. Der er Hundreder, der samles der de

Dage, de have fri, for at nyde Friheden, læse Blade og skrive hjem og bruge de forskellige Ting, der ere fremlagte til gratis Afbenyttelse. (*K. M. Klausen*: Hvad er det for Blade?) Størstedelen Provsinsblade, fordi de fleste, der komme, selvfølgelig ere Provsinsbeboere, det er særlig dem, der have Anledning til at søge Soldaterhjemmet, og ikke Københavnerne, og derfor holdes der Provsinsblade fra hele Landet. (*K. M. Klausen*: Ingen Hovedstadsblade?) Det ved jeg ikke.

J. C. Christensen: Det er kun en kort Bemærkning, jeg ønsker at gøre. Jeg skal ikke blande mig ind i den Debat, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds søger at rejse om Indremissionen. Spørgsmaalet er ikke her om Støtte til Indremissionen, som det ærede Medlem giver det Udseende af, men Spørgsmaalet er her, om man vil støtte Soldaterhjemmet derude i det ny Kvarter. Det har Rigsdagen før erklæret sig villig til, nemlig, som Ministeren oplyste, i 1893—94. Det er ikke lykkedes os at faa et Soldaterhjem virkelig gaaende derude paa det Grundlag, vi den Gang forhandlede paa; nu kan det lykkes at faa et godt Soldaterhjem derude. At det er i den Bygning, som er opført af Kristelig Forening for unge Mænd, afskrækker mig ikke, og det ærede Medlem kan ikke ved at henvise til mine Udtalelser for 3 Aar siden drage den Slutning, at vi nu stille os paa et andet Standpunkt end den Gang. Det, man den Gang krævede, var 25,000 Kr. i direkte Tilskud til Kristelig Forening for unge Mænd, for at de, ved Hjælp af disse 25,000 Kr. bl. a. kunde faa deres Bygning opført. Man søgte den Gang at motivere det ved, at de ogsaa toge sig af Soldaterne. Det afviste jeg med den Bemærkning, at Staten jo støtter Soldaterhjem, og det er jo det, vi gøre i Dag. Det, vi gøre — hvis det nu bliver 1,000 Kr., eller hvad vi nu kunne enes med Ministeren om, her er jo kun Tale om at henvise et Andragende — er, at vi i sin Tid ville bevilge en Ydelse til dette Soldaterhjem, for at Soldaterne kunne faa Husly, Brevpapir og andre Tjenester, som kunne ydes dem, og det mener jeg, vi bør købe for den Støtte, vi give. Spørgsmaalet er ene og alene, om man vil yde et Tilskud fra Statens Side for at opnaa et Gode for Soldaterne. Her er ikke Tale om at støtte hverken Wilhelm Beck eller Indremissionen. Det ærede Medlem vil gerne have det stillet op saaledes. Han taler saa ivrigt mod Indre Mission, at hans